

om, at det var en Skueret, vi Socialdemokrater her satte frem for Kommunerne. Den højtærede Minister maa altsaa mene, at det Forslag, han leverer her paa Bordet, er en saa fed Bid, at alle Kommunerne vil flokkes om at faa fat deri. Jeg forstaar ikke, hvorfor man saa skal forholde Landkommunerne Andel i denne fede Bid; er den virkelig saa gunstig, saa lad dem komme til at kappes om den. Det ønsker man imidlertid ikke, man ønsker ikke at paalægge Landkommunerne den Pligt, man nu paalægger Købstadkommunerne, det er deri, Forskellen bestaar.

Ministeren talte om den Iver, Købstadkommunerne udfoldede for at faa Garnison. Det er vist rigtigt, at der har været Henvendelser baade fra Købstad- og Landkommuner om at faa Garnison, men der er et gammelt Ord, der siger: Tilgiv dem, de vide ikke, hvad de gøre — og det gælder vist i nogen Grad her. Faar de først Militær, opdager de nok snart, at det at blive Garnisonsby ikke betyder den fede Bid, man her vil give det Udseende af, nej, tværtimod, saa mærker man de Ulemper, der er ved at faa Garnison. Den højtærede Minister siger, at vi kan jo se, hvorledes der fra de Kommuner, der har Garnison, løfter sig et Ramaskrig, naar man vil tage Garnisonen fra dem, vi kan se, hvorledes de bar sig ad oppe i Helsingør; der kom de i Flok og Følge og bad om, at de maatte beholde Garnisonen. Men Ministeren burde oplyse, hvorledes Forholdet laa i Helsingør. Thi een Ting er, at der kommer Deputationer fra en Kommune, der har opført Kaserne o. s. v., men hidtil stadig er blevet afvist, naar den har fremsat Krav om Erstatning, naar Garnisonen bliver draget fra Byen, idet man har svaret: Nej, det kan der ikke være Tale om, den Risiko maa i selvfølgelig selv løbe. Det er naturligt, at en Kommune, der har ofret 300 000—400 000 Kr. paa at opføre en Kaserne, ikke kan staa sig ved en skønne Dag at miste den Indtægt, den har haft ved at have Garnisonen, uden at have noget Middel til at dække de Udgifter, der vil flyde af Afviklingen. Men for Helsingør er Forholdet et ganske andet. Helsingør har ikke ofret en rød Øre, det er Staten, der har sørget for Kaserne deroppe; Helsingør har haft Fordelen uden at have nogen Forpligtelser, det er et helt andet Forhold. Det er saaledes, vi ønsker, de øvrige Kommuner ogsaa skulde have det. Lad Staten tage Forpligtelserne, og hvis det er en Fordel at have Garnison, lad saa Kommunerne tage den. Man forlanger ikke, at en Kommune skal udrede Vederlag til Staten, fordi man lægger en Straffeanstalt eller

en Sindssygeanstalt i den paagældende Kommune, skønt det jo ogsaa maa medføre en Fordel for den. Hvorfor skal der kun forlanges Vederlag af Kommunen, naar der er Tale om Militæret? Det højtærede Ministerium spørger jo ikke Kommunerne, hvorvidt de er interesserede i, at Garnisonen bliver flyttet eller ikke, man flytter den ganske simpelt, man spørger ikke, om de er kede af, at den kommer væk, nej, man retter sig efter, hvad der passer med, hvad der er vedtaget. Og det er det gode ved det foreliggende Lovforslag, at det indeholder den Bestemmelse, at der skal ydes en Erstatning, hvis man drager Garnisonen bort fra en Kommune, der har opført Kaserne. Det er en stor Fordel ved dette Lovforslag, en Fordel, som jeg er overordentlig glad ved.

Den højtærede Indenrigsminister mente, at jeg noget udenfor de egentlige Rammer havde talt om Flothed overfor Militæret, men at det nu en Gang var nødvendigt for mig at faa det frem ved denne Lejlighed. Nej, jeg har talt om de virkelige Forhold. Naar vi behandler et saa vigtigt Forslag som dette, er det dog ganske naturligt, at jeg drager de Ting frem i Debatten, som kan have Betydning for denne Sag, saaledes de Punkter, hvor Staten kan spare Penge. Det er en ganske urigtig Paastand, der Gang efter Gang fremføres, at vi Socialdemokrater ikke vil være med til at spare. Jo, vi vil, at der skal spares, naar det kan ske uden Skade, og her har jeg peget paa et saadant Forhold, hvor der kan spares Penge, uden at der sker nogen Skade, og uden at der paaføres Kommunerne nogen Udgift, idet jeg føler mig overbevist om, at der kan træffes en saadan Ordning med Kommunerne, at de kan være tjente med at modtage de syge Soldater til Behandling paa deres Sygehuse for en langt billigere Betaling end den, Staten nu maa betale. Den højtærede Indenrigsminister sagde, at der var ikke fjerneste Grundlag for disse Udtalelser i det Lovforslag, der var forelagt, men det beror paa en fuldkommen Misforstaaelse. Det maa vel være tilladt i Forbindelse med Forslaget her at omtale Kommissionsbetænkningen, saa meget mere som den højtærede Indenrigsminister ikke har optrykt Bemærkningerne til Lovparagrafferne, men henvist til Bemærkningerne i Betænkningen. I disse Bemærkninger, til § 11, henstiller Kommissionen udtrykkelig til den høje Regering at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse, om man ikke kunde faa de syge Soldater behandlet paa de kommunale, civile Sygehuse og saaledes kunde nedlægge de militære Sygehuse. Naar det er Til-